

П Р И С Ъ Д А

№ 2

гр. София, 29.03.2024 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на два̀сет и девети март през две хиляди два̀сет и четвърта година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АНТОАНЕТА ДАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: НЕВЕНА ГРОЗЕВА
КАЛИН КАЛПАКЧИЕВ

при секретаря.....НЕВЕНА ПЕЛОВА.....и в присъствието на прокурораАТАНАС ГЕБРЕВкато разгледа докладваното от съдиятаКАЛПАКЧИЕВ.....н.д. №.....917.....по описа за....2023 г., за да се произнесе взе предвид следното:

На основание чл. 354, ал. 5, изр. 2, вр с чл. 334, т. 2, вр.чл. 336, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК

П Р И С Ъ Д И:

ОТМЕНЯ изцяло присъда № 1 от 18.04.2023 г. по в.н.о.х.д. № 66/2022 г. по описа на Военно-апелативен съд и присъда № 13 от 15.10.2019 г. по н.о.х.д. № 115/2018 г. по описа на Военен съд – Пловдив, като вместо това

П О С Т А Н О В И:

ПРИЗНАВА подсъдимия А. Ж. Ж., [дата на раждане] в [населено място], постоянен адрес [населено място], [улица], ет. (номер), ап. (номер), настоящ адрес [населено място], [улица], ет. (номер), ап. (номер), български гражданин, със средно образование, неженен, неосъждан, ЕГН [ЕГН], за виновен в това, че на 20.05.2018 г., между 23:14 и 23:20 часа, в междублоковото пространство, пред № /номер/ на [улица] в [населено място], умишлено умъртвил Д. Л. Л. от [населено място], поради което и на основание чл. 115 вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 НК го осъжда на седем години лишаване от свобода.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗИНЗС определя първоначален строг режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК ПРИСПАДА времето, през което подсъдимият е бил с мярка за неотклонение задържане под стража, считано от 21.05.2018 г. до 30.05.2018 г.

На основание чл. 53, ал. 1, б. „а“ от НК, ОТНЕМА в полза на държавата, веществените доказателства, принадлежащи на подсъдимия и послужили за извършване на инкриминираното умишлено престъпление, както следва: двустранно наточен нож, черен на цвят, като острието от едната страна е назъбено, с надпис (надпис) – 1 бр. и черна текстилна кания за нож – 1 бр.

ДА СЕ ВЪРНАТ на собственика им – подсъдимия А. Ж. Ж., веществените доказателства, както следва: светло сив дънков панталон с черен кожен колан - 1 бр.; сива трикотажна блуза с къс ръкав с надпис (надпис) – 1 бр.; чифт; черно-жълти маратонки марка (марка) – 1 чифт; мобилен телефон марка (марка) – 1 бр. с монтирана в слота „СИМ“ карта с № (номер) – 1 бр.

ДА СЕ ВЪРНАТ на Л. Д. М.-М., майка на починалия Д. Л. Л., веществените доказателства, собственост на Л., както следва: черна трикотажна блуза с къс ръкав и яка, без външни надписи – 1 бр.; тъмно син къс дънков панталон с етикет и надпис (надпис) – 1 бр.; синьо-зелени маратонки марка (марка) – 1 чифт; сиво-черни къси чорапи с надпис върху тях (надпис) – 1 чифт; мобилен телефон марка (марка) – 1 бр. с монтирана в слота „СИМ“ карта с № (номер) – 1 бр.

ОСЪЖДА на основание чл.189, ал. 3 от НПК подсъдимия да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на Военен съд – Пловдив направените по делото разноски в съдебно заседание в размер на 4687,60 лева (четири хиляди шестстотин осемдесет и седем и 0,60) лева, а по сметка на РС „Военна полиция“ – Пловдив направените на досъдебното производство разноски в размер на 2707,83 (две хиляди седемстотин и седем лева и осемдесет и три стотинки) лева; по сметка на Военно-апелативен съд направените във въззивното производство разноски в размер на 1577,49 лева и по сметка на ВКС – направените съдебни разноски в размер на 2186 лева, както и по 5 лева за всеки служебно издаден изпълнителен лист.

Присъдата не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

МОТИВИ НА ПРИСЪДА

по н.д. № 917/23 г. на ВКС, III наказателно отделение

Производството е по глава двадесет и трета от НПК.

Образувано е по касационен протест на прокурор от Военно-апелативна прокуратура, касационна жалба от повереника на частните обвинители Г. Д. Л., действаща със съгласието на майка си Н. Л., Л. М.-М., В. Н. и Б. М. и по касационна жалба от повереника на частния обвинител Б. М. срещу присъда № 1/18.04.2023 г. по в.н.о.х.д. № 66/22 г. на Военно-апелативния съд.

С касационния протест се атакува новата въззивна присъда, като се навеждат основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Според прокурора, изготвил протеста, с приложението на чл. 12, ал. 1 НК с присъдата, съдът е нарушил материалния закон, тъй като подсъдимият Ж. не е действал, за да защити собствения си живот и телесна неприкосновеност от непосредствено и противоправно нападение на Л.. В

протеста се излагат съображения за това: че въззивният съд се е доверил единствено на показанията на свидетелката А. без да ги съпостави със заключенията на съдебномедицинските експертизи на трупа на жертвата и останалите доказателства по делото; че според вещите лица, изготвили съдебномедицинските експертизи, ударите в областта на гръдния кош и тилната област на врата на жертвата са нанесени със значителна сила от подсъдимия и при неудобно положение на тялото на жертвата, което изключва наличие на неизбежна отбрана; че към момента на нанасяне на ударите с ножа, нападението от страна на Л. е било прекратено; че Ж. сам е съобщил на Л. местонахождението си, подготвил е ножа още докато е бил в автомобила, излязъл е от него с нож в ръката и се е насочил към жертвата – всичко това изключва наличие на неизбежна отбрана за подсъдимия; че Л. е бил в условията на неизбежна отбрана и нанесеният от него удар в лицето на Ж. е бил отбранителен, а не нападение; че установените по тялото на жертвата наранявания – прободно-прорезни рани по тила и прорезни рани по трети и четвърти пръст на дясната ръка, са доказателства за негово отбранително поведение спрямо подсъдимия. Прокурорът настоява, че при постановяване на въззивната присъда са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – неизпълнение на писмени указания на ВКС и нарушение на правилата за оценка на доказателствата по делото, доколкото при формиране на вътрешното си убеждение Военно-апелативният съд не е подложил на внимателна и обстойна проверка всички обстоятелства по делото. В протеста се сочи също, че подсъдимият е причинил смъртта на жертвата при пряк умисъл, който се извежда от използваното средство – двустранно заострен тактически нож с назъбено острие и дължина на острието 17 см, както и от насоката, силата на ударите в жизненоважната област от тялото на жертвата, в която са нанесени. Прокурорът поддържа, че в случая е налице умишлено убийство по чл. 115 НК, а като е приложил чл. 12, ал. 1 НК въззивният съд е нарушил закона, поради което предлага да се отмени присъдата на Военно-апелативния съд и на основание чл. 354, ал. 5, изр. 2 НПК да се признае подсъдимият за виновен по първоначалното обвинение по чл. 115 НК и му се наложи наказание в средния размер, предвиден от закона.

В двете касационни жалби на частните обвинители се релевират сходни оплаквания. В жалбата на адвокат Н. (повереник на частните обвинители Л. М.-М., Б. М., В. Н. и Г. Л. – лично и със съгласието на майка си Н. Л.) се сочат нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Твърди се, че като е приложил чл. 12, ал. 1 НК въззивният съд е нарушил закона, доколкото подсъдимият е причинил умишлено смъртта на жертвата, а не е бил в условията на неизбежна отбрана; че Л. настойчиво е търсел подсъдимият с цел физически сблъсък, но че тази среща се е състояла след като Ж. е посочил местонахождението си и го е изчакавал повече от 10 минути въоръжен с нож; че не е налице неизбежна отбрана, а организиран със знанието и съгласието на двамата участници двубой между тях – инцидентен и в пристъп на силен афект, при което нито един от двамата не може да се позовава на неизбежна отбрана. В жалбата на адвокат Н. се отправя искане за отмяна на въззивната присъда и за признаване на подсъдимия за виновен по обвинението по чл. 115 НК и за налагане на справедливо наказание. Алтернативно в жалбата се излагат аргументи за превишаване на пределите на неизбежната отбрана, защото отбраната не е съответствала нито на характера, нито на опасността на нападението – подсъдимият предварително се е въоръжил с боен нож с цел причиняване на смърт, като в този смисъл превишаването на неизбежната отбрана е прераснало в умишлено убийство, поради което моли за налагане на максималното наказание по чл. 119 НК – пет години лишаване от свобода. Повереникът адвокат Н. развива и

съображения за допуснати от втората инстанция съществени процесуални нарушения, изразяващи се в изопачаване на фактите и неправилно интерпретиране на доказателствата по делото – налице са противоречия в мотивите относно факта за това дали и колко време подсъдимият е изчакавал жертвата пред дома си; неясно как втората инстанция е реконструирала фактите за деянието, доколкото по лицето и тялото на Ж. няма следи от наранявания, а цялата схватка между двамата, описана в мотивите, е изградена на предположения и не се основава на доказателствата по делото.

В жалбата на адвокат Д. – повереник на частния обвинител Б. М., се сочи, че въззивният съд неправилно е приложил чл. 12, ал. 1 НК, тъй като погрешно е възприел, че Л. е иницирал нападението; че подсъдимият е осъзнавал за възможния конфликт с жертвата и въпреки това е имал ясното намерение да го накаже за дързостта му да се среща с неговата приятелка.

В съдебно заседание пред ВКС представителят на Върховната прокуратура поддържа депозирания срещу въззивната присъда протест с настояване за отмяната ѝ и за постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен за извършено престъпление по чл. 115 НК. Според прокурора ВКС разполага с достатъчен обем от доказателства, за да реши основните въпроси, включени в предмета на делото. Представителят на държавното обвинение счита, че при оценката на доказателствата следва да се имат предвид обективните находки и съответно заключенията на експертите; че не подсъдимият, а Л. е бил в условията на неизбежна отбрана; че действията на Ж. – да поиска среща с жертвата в полунощ, на безлюдно място и въоръжен, насоката и силата на ударите – сочат на умисъл за убийство. Прокурорът пледира за осъждане на подсъдимия за извършено престъпление по чл. 115 НК и за налагане на наказание около средния размер, предвиден в закона.

Поверениците на частните обвинители поддържат касационните жалби в съдебното заседание на касационната инстанция.

Повереникът на частния обвинител Б. М. пледира за отмяна на въззивната присъда и за постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен по обвинението, повдигнато с обвинителния акт. Поддържа, че в случая не е налице неизбежна отбрана, доколкото подсъдимият е знаел за нападението, а според заключението на съдебномедицинската експертиза, прието от касационния съд, по тялото на жертвата са установени наранявания по ръцете, които сочат, че Л. се е отбранявал, а не е нападал подсъдимия.

Повереникът адвокат Н. защитава тезата, че в случая става въпрос за инцидентно организиран двубой между подсъдимия и жертвата; че Ж. е бил наясно, че Л. настоятелно го търси за физическа разправа; че 12 минути преди сблъсъка подсъдимият е извадил ножа от вратата на автомобила, а свидетелката А. казала на жертвата по телефона да не идва, защото Ж. има нож; че подсъдимият не е издържал на вербалната агресия на Л. и не е отклонил срещата, което психологически добре е обяснено в заключението на съдебно-психиатричната и психологическа експертиза; че в случая подсъдимият се е оставил да бъде предизвикан от Л. и съзнателно го е умъртвил. В заключение адвокат Н. заявява, че в поведението на подсъдимия не са налице признаците на неизбежната отбрана, поради което отправя искане той да бъде признат за виновен по повдигнатото обвинение и да му се наложи справедливо наказание.

Защитникът на подсъдимия адвокат С. твърди, че държавното и частното обвинение игнорират част от фактите, които са установени по делото – че Л. дни наред преди инцидента е търсел настоятелно контакт с Ж., намерил е телефонния

му номер, специално е пътувал в деня на деянието от съседен на /населено място/ град; че не Ж. е казал на Л. къде живее, а това е сторила А.; че жертвата е знаел отпреди къде живее подсъдимият, а непосредствено преди деянието само е искал да се увери, че Ж. е там. Защитникът счита, че подсъдимият е бил нападател от физически по-силния Л., който дни наред го е заплашвал, обиждал и търсел контакт с него; че подсъдимият е казал на Л. да се тръгва, но той не го послушал и пръв нанесъл удар в лицето му, от което му липсва един зъб, а след това продължил нападението, като бутнал А. на земята; че Ж. е използвал ножа, за да отблъсне нападението; че няма наранявания, които да са в гръб на Л., а всички са при съприкосновение лице в лице с подсъдимия. Според защитата случаят по делото е класическа неизбежна отбрана, като се позовава на сходен казус по н.д. № 485/18 г. на III н.о. В заключение защитникът адвокат С. заявява, че разрешаването на делото ще има значение за приложимостта на института на неизбежната отбрана в бъдеще като регулатор на обществените отношения; пледира за потвърждаване на присъдата на Военно-апелативния съд.

В лична защита и в правото си на последна дума подсъдимият изразява съгласие с казаното от защитника си и моли за потвърждаване на присъдата на предходната инстанция.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и провери атакувания съдебен акт в пределите на своите правомощия, намери за установено следното:

I. Относно процесуалното развитие на делото:

1. Обвинителният акт по делото срещу подсъдимия А. Ж. за извършено престъпление по чл. 115 НК бил внесен във Военен съд – Пловдив на 6.12.2018 г.

По него било образувано н.о.х.д. № 115/2018 г. по описа на съда, което е приключило с присъда № 13/15.10.2019 г., с която подсъдимият Ж. е признат за виновен да е умъртвил на 20.05.2018 г. умишлено Д. Л., като убийството да е извършено при превишаване пределите на неизбежната отбрана, поради което на основание чл. 119, вр. с чл. 115 и чл. 54 НК му е наложено наказание лишаване от свобода в размер на 4 години и 3 месеца, което подсъдимият да изтърпи при първоначален общ режим на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС. С присъдата подсъдимият е бил оправдан по първоначалната квалификация по основния състав на чл. 115 НК.

По протест на прокурора и жалба на частните обвинители за осъждане на подсъдимия по чл. 115 НК, както и по жалба на защитника на подсъдимия с искане за оправдаване, е образувано в.н.о.х.д. № 73/2019 г. по описа на Военно-апелативния съд, по което е постановена присъда № 12/9.06.2020 г. С въззивната присъда е отменена присъдата на Военен съд – Пловдив и е постановено на основание чл. 12, ал. 1 НК оправдаването на подсъдимия Ж. по обвинението по чл. 115 НК.

По касационен протест на прокурора и касационна жалба на частните обвинители с наведени основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК е образувано н.д. № 982/20 г. на ВКС, I н.о. С решение № 24/15.03.2021 г. касационната инстанция е приела, че са допуснати нарушения на чл. 13, чл. 14, ал. 1, чл. 107, ал. 5 НПК, като въззивната инстанция не е проявила активност за събиране на доказателства, които били относими към главния факт, а други доказателства били тълкувани превратно, поради което отменил присъдата на Военно-апелативния съд

по в.н.о.х.д. № 73/2019 г. и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

2. При новото разглеждане на делото е образувано в.н.о.х.д. № 10/2021 г. по описа на Военно-апелативния съд, като след проведено съдебно следствие съдът е постановил решение № 23/13.10.2021 г., с което изменил присъдата на Военен съд – Пловдив по н.о.х.д. № 115/2018 г., като намалил наложеното на подсъдимия наказание на 1 година и 6 месеца лишаване от свобода, чието изпълнение отложил на основание чл. 66, ал. 1 НК за изпитателен срок от 3 години и потвърдил присъдата в останалата част.

По касационен протест на прокурора, касационна жалба на частните обвинител и касационна жалба на защитника било образувано н.д. № 1037/2021 г. по описа на ВКС, I н.о. С решение № 141/21.12.2022 г. касационният съд приел, че поради допуснати съществени процесуални нарушения от въззивната инстанция, включително и неизпълнение на указанията на предходния касационен състав, решението на Военно-апелативния съд по в.н.о.х.д. №10/2021 г. следва да бъде отменено и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивната инстанция.

3. При третото въззивно разглеждане било образувано в.н.о.х.д. № 66/2022 г., по което отново след проведено въззивно съдебно следствие била постановена присъда № 1/18.04.2023 г., с която съдът отменил първоинстанционната присъда и на основание чл. 12, ал. 1 НК признал подсъдимия за невиновен по обвинението за извършено престъпление по чл. 115 НК.

По касационен протест на прокурора и касационни жалби на частните обвинители било образувано настоящото н.д. № 917/2023 г. на ВКС, III н.о.

II. За пределите на касационната проверка

1. Постановената по в.н.о.х.д. № 66/2022 г. на Военно-апелативния съд присъда е предмет на настоящата касационна проверка – трета по ред.

Според правилото на чл. 354, ал. 5 НПК, Върховният касационен съд трябва да реши делото, без да го връща за ново разглеждане, като има и правомощията на въззивната инстанция. Следователно при третото касационно производство ВКС действа като съд по правото, но при определени хипотези може да встъпи в правомощията на въззивния съд.

Хипотезите, в които при третата касация ВКС ще упражни правомощията на втора инстанция са свързани най-вече с необходимостта: да приеме нови фактически положения въз основа на събраните от предходните инстанции или въз основа на допуснати и приобщени пред касационния съд нови доказателства; да отстрани допуснати от въззивния съд нарушения на процесуалните правила, което се налага поради забраната за трето връщане на делото за ново разглеждане; да оправдае осъден подсъдим извън случаите по чл. 354, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 24, ал.1, т.1 НПК или да осъди оправдан подсъдим.

Проверката на обжалваната пред ВКС нова въззивна присъда на Военно-апелативния съд показва, че:

- от една страна, въззивният съд не се е съобразил в цялост с указанията на касационната инстанция при второто разглеждане на делото, които са изисквали пълно и задълбочено изследване на всички събрани доказателства; както и при предходното разглеждане на делото, съдът в мотивите е боравил с недопустими за

наказателния процес предположения; някои доказателства са игнорирани, а други са тълкувани превратно; налице са противоречия в изложението на фактите; въпреки че е провел съдебно следствие, в което е допуснал, изслушал и приел заключението на съдебно-техническата експертиза относно маршрута, изминат от Л., от мястото на срещата му с А. до местопрестъплението, както и е допуснал допълнителен разпит на свидетелката А., то допълнително събраните доказателства не са били оценени, както поотделно, така и във връзка с останалите материали по делото;

- от друга страна, по съществените за правилното решаване на делото въпроси въззивният съд не е изразил недвусмислена и задълбочено аргументирана позиция, така както е указал и предходният касационен състав – не е обсъдено поведението на подсъдимия, който изчаквал идването на Л. в автомобила заедно с А., в контекста на цялостното развитие на събитията преди това; не е аргументирал убедително и в съответствие с доказателствата по делото имало ли е нападение от Л. срещу подсъдимия и при положителен отговор кога е започнало то; било ли е прекъснато нападението и в случая на положителен отговор – кога; не е изяснил по безпротиворечив и задълбочен начин конкретния механизъм на деянието, въпреки наличието на доказателства по този въпрос.

По естеството си посоченото по-горе представлява недостатък в доказателствената и оценъчната дейност на втората инстанция, а това по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК следва да се квалифицира като съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане. В конкретния случай това не може да бъде сторено, тъй като настоящото производство е трето поред пред ВКС и той следва да реши делото по същество, без да има правомощия да го връща за ново разглеждане. Това следва от нормата на чл. 354, ал. 5, изр. 2 НПК.

За разлика от същинското касационно производство, в което ВКС като съд по правото не може да приема нови фактически положения, в производството по чл. 354, ал. 5, изр. 2 НПК касационният съд може да ревизира приетата от съдилищата фактология, предвид правомощията на въззивна инстанция. Воден от необходимостта от обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото, съобразно чл. 13 и чл. 14 НПК, ВКС проведе съдебно следствие и допусна допълнителен разпит на свидетелката А. и допълнителна съдебномедицинска експертиза за характера, естеството и поредността на нараняванията върху тялото на жертвата; приеха се и писмени доказателства за това дали подсъдимият и починалият Л. са преминали през специална подготовка за боравене с хладно оръжие, съответно в какви други обучения са участвали, респективно в армията и полицията, където двамата са служили към момента на деянието.

След тези предварителни уточнения за процесуалните специфики на третото по ред касационно производство, ВКС ще изложи мотиви по фактите и правото, встъпвайки в правомощията на въззивната инстанция.

III. По фактите

Съдебната фаза по делото включва едно първоинстанционно, три второинстанционни производства и три касационни производства. Доказателствени материали са събирани при разглеждане на делото пред първата инстанция във Военен съд – Пловдив, при трите въззивни проверки от Военно-апелативния съд и при третото касационно производство. За да установи фактите по случая

Върховният касационен съд подложи на проверка и оценка следните валидно събрани доказателствени материали:

1. Доказателствените материали допуснати и приобщени по н.о.х.д. № 115/2018 г. на Военен съд – Пловдив:

- обясненията на подсъдимия Ж. – л. 186 от том 1 и л. 480 – л. 486 от том 2 на съдебното дело;
- показанията на свидетелката А. – л. 186 гръб – л. 194 от том 1 и л. 458 от том 1 на съдебното дело;
- показанията на свидетелката Н. Л. – л. 198 – л. 200 от том 1 на съдебното дело;
- показанията на свидетелката В. Л. – Н. – л. 200 – л. 200 гръб от том 1 на съдебното дело;
- показанията на свидетеля Л. Г. – л. 200 гръб – л. 201 от том 1 на съдебното дело;
- показанията на свидетелката К. Г. – л. 201 от том 1 на съдебното дело;
- показанията на свидетелката С. Б. – л. 201 – л. 202 от том 1 на съдебното дело;
- показанията на свидетеля М. А. – л. 202 от том 1 на съдебното дело;
- показанията на свидетеля В. Л. – л. 202 – л. 203 от том 1 на съдебното дело, както и надлежно приобщените по реда на чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 1 НПК негови показания в частта за използването на щанцов инструмент при бой – л. 160 – л. 161 от том 1 на досъдебното производство;
- показанията на свидетелката Г. Л. от досъдебното производство, приобщени на основание чл. 281, ал. 5 вр с чл. 280, ал. 6 НПК – л. 151 от том 1 на досъдебното производство;
- показанията на свидетеля Р. Л. – л. 247 гръб – л. 249 гръб от том 1 и л. 458 гръб от том 2 на съдебното дело;
- показанията на свидетелката Л. М. – М. – л. 325 гръб – л. 328 от том 2 на съдебното дело, както и надлежно приобщените по реда на чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 1 НПК нейни показания в частта за тръгването (изгонването) на жената, с която Д. Л. фактически живеел и причината за това – л. 152 гръб – л. 161 от том 1 на досъдебното производство;
- заключението на съдебномедицинската експертиза на веществени доказателства № 980/2018, изготвено от вещото лице К. – л. 66 – л. 75 от том 2 на досъдебното производство;
- заключението на дактилоскопната експертиза № 476, изготвено от вещото лице Ф. М. – л. 78 – л. 79 от том 2 на досъдебното производство;
- заключението на дактилоскопната експертиза по протокол № 26/19.06.2018 г., изготвено от вещото лице И. Г. – л. 82 – л. 94 от том 2 на досъдебното производство;
- заключението на химическата експертиза по протокол № А-210/6.06.2018 г., изготвено от вещото лице П. В. – л. 98, т. 2 от досъдебното производство;
- заключението на химическата експертиза по протокол № 426/22.05.2018 г., изготвено от вещото лице П. В. – л. 103, т. 2 от досъдебното производство;
- заключението на съдебномедицинска експертиза на труп № 137/2018 г., изготвена от д-р С., д-р Б. и д-р Х. – л. 7 – л. 19 от том 2 на досъдебното производство;
- заключението на съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 44-к/2018 г., изготвена от д-р С. – л. 26 – л. 38 от том 2 на досъдебното производство;

- заключението на съдебномедицинска експертиза на живо лице № 542/2018 г., изготвена от д-р Б. – л. 2 – л. 3 от том 2 от досъдебното производство;

- заключението на комплексна съдебнопсихиатрична и психологическа експертиза, изготвена от вещите лица д-р К. и Д. – л. 41 – л. 61 от том 2 на досъдебното производство;

- заключението на съдебномедицинската и дентална експертиза, изготвена от вещите лица д-р С., д-р Г. и д-р В. – л. 293 – л. 298 от том 2 на съдебното дело по н.о.х.д. № 115/2018 г. на Военен съд – Пловдив;

- заключението на съдебно-техническата експертиза, изготвено то вещото лице А. К. – л. 307 – л. 309 от том 2 на съдебното дело по н.о.х.д. № 115/2018 г. на Военен съд – Пловдив;

- заключението на съдебно-техническата експертиза, изготвено то вещото лице Й. Г. – л. 390 – л. 439 от том 2 на съдебното дело по н.о.х.д. № 115/2018 г. на Военен съд – Пловдив;

- писмените доказателства от съдебното и досъдебното производство, надлежно приети чрез протичането им в съдебно заседание по н.о.х.д. № 115/2018 г. на Военен съд – Пловдив, проведено на 14.10.2019 г. – л. 488 гръб – л. 489 от съдебното дело: протокол за оглед на местопроизшествие от 21.05.2018 г., ведно с фотоалбум от посетено местопроизшествие, л. 9 – л. 17 от том 1 на досъдебното производство; протокол за освидетелстване от 21.05.2018 г., л. 18 – 19 от том 1 на досъдебното производство; протокол за вземане на образци за сравнително изследване от 21.05.2018 г., л. 20 от том 1 на досъдебното производство; протокол за оглед на веществени доказателства от 22.05.2018 г. с албум към него, л. 21 – л. 24 от том 1 на досъдебното производство; протокол за оглед на местопроизшествие от 21.05.2018 г., л. 25 – л. 28, том на досъдебното производство; опис на вещи на Д. Л., л. 29, том 1 на досъдебното производство; протокол за допълнителен оглед на местопроизшествие от 21.05.2018 г. с фотоалбум, л. 30 – л. 35, том 1 на досъдебното производство; протокол за допълнителен оглед на местопроизшествие от 21.05.2018 г. с фотоалбум, л. 36 – л. 43, том 1 на досъдебното производство; протокол за личен обиск от 21.05.2018 г., л. 50, том 1 на досъдебното производство; протокол за доброволно предаване от 30.07.2018 г., л. 55, том 1 на досъдебното производство; протокол за доброволно предаване от 21.05.2018 г. л. 56, том 1 на досъдебното производство; протокол за доброволно предаване от 21.05. 2018 г., л. 57, том 1 на досъдебното производство; протокол за доброволно предаване от 21.05.2018 г., л. 58, том 1 на досъдебното производство; разписка за предаване на предмети, книжа и други от 21.05.2018 г., л. 62, том 1 на досъдебното производство; разписка за връщане на вещи от 21.05.2018 г., л. 63, том 1 на досъдебното производство; разписка за връщане на вещи от 21.05.2018 г., л. 64, том 1 на досъдебното производство; справка АИС „Български документи за самоличност“ за А. Ж., л. 65, том 1 на досъдебното производство; справка АИС „Български документи за самоличност“ за Д. Л., л. 66, том 1 на досъдебното производство; справка АИС „Български документи за самоличност“ за Л. А., л. 67, том 1 на досъдебното производство; експертна справка № 8/2018 г. от д-р С. С., л. 107 – л. 108, том 2 на досъдебното производство; протокол за оглед на веществени доказателства от 3.08.2018 г., л. 19 – л. 21, том 3 на досъдебното производство; разпечатка на телефон /номер/ на А. Ж. от /мобилен оператор/ с диск, л. 22 – л. 37, том 3 на досъдебното производство; протокол за оглед на веществени доказателства от 6.08.2018 г., л. 38 – л. 42, том 3 на досъдебното производство; разпечатка на телефон /номер/ на Л. А. от /мобилен оператор/, л. 43 – л. 57, том 3 на досъдебното производство; разпечатка на телефон /номер/ на Д. Л. от /мобилен

оператор/ с диск, л. 59 – л. 70, том 3 на досъдебното производство; писмо изх. № 105850-222 от 4.06.2018 г. от Дирекция „Национална система 112“ – Районен център Кърджали с диск, л. 74 – л. 75, том 3 на досъдебното производство; протокол за оглед на веществени доказателства от 7.08.2018 г., л. 76 – л. 78, том 3 на досъдебното производство; данни за инцидент за произшествие, от РЦ Кърджали 112, за обаждане на 20.05.2018 г. 23:20 часа, л. 79, том 3 на досъдебното производство; писмо изх. № 2217 от 7.06.2018 г. от УМБАЛ /населено място/ с приложена медицинска документация, л. 2 – л. 23, том 4 на досъдебното производство; писмо изх. № 1621 от 26.09.2018 г. на /фирма/ с приложена медицинска документация, здравно досие, лична здравна книжка, л. 24 – л. 46, том 4 на досъдебното производство; писмо изх. № 000-6217 от 19.06.2018 г. на РУ на МВР Карлово, л. 48, том 4 на досъдебното производство; протокол за доброволно предаване от 21.05.2018 г., л. 50, том 4 на досъдебното производство; протокол за доброволно предаване от 21.05.2018 г., л. 52, том 4 на досъдебното производство; застрахователна полица № /нобр, дата/ от /фирма/ , л. 74 – л. 75, том на досъдебното производство и л. 78 – л. 79, том 4 на досъдебното производство; експертно решение на годността за военна служба № 0000000227 от 24.04.2018 г., л. 83 – л. 85, том 4 на досъдебното производство; препис-извлечение от акт за смърт на Д. Л., л. 86, том 4 на досъдебното производство; съобщение за смърт № 137 от 23.05.2018 г., медицинско свидетелство за смърт на Д. Л., л. 87, том 4 на досъдебното производство; удостоверение за наследници изх. № 1070 от 28.05.2018 г., издадено от Община Сопот, л. 88, том 4 на досъдебното производство; удостоверение за раждане на Г. Д. Л., серия /серия, номер/, л. 89, том 4 на досъдебното производство; решение от 9.12.2013 г. на Районен съд – Карлово, л. 90 – л. 91, том 4 на досъдебното производство; разписка за връщане на вещи от 18.09.2018 г., л. 92, том 4 на досъдебното производство; разписка за връщане на вещи от 8.10.2018 г., л. 93, том 4 на досъдебното производство; справка за съдимост от Районен съд – Пловдив, рег. № 4251 от 26.09.2018 г., л. 101, том 4 на досъдебното производство; справка за съдимост от Районен съд – Пловдив, рег. № 2240 от 21.05.2018 г., л. 103, том 4 на досъдебното производство; кадрова справка на младши сержант А. Ж., л. 104, том 4 на досъдебното производство; командирска характеристика на младши сержант А. Ж., л. 105, том 4 на досъдебното производство; служебен картон, л. 106 – л. 107, том 4 на досъдебното производство; извадка от публикация от 21.05.2018 г., л. 115 и л. 133, том 4 на досъдебното производство; справка НБД Население – пълни данни от 21.11.2018 г. относно Д. Л., л. 151, том 4 на досъдебното производство; справка НБД Население – пълни данни от 21.11.2018 г. относно детето Г. Д. Л., л. 152, том 4 на досъдебното производство; справка НБД Население – пълни данни от 21.11.2018 г. относно бащата Л. Д. Л. , л. 153, том 4 на досъдебното производство; справка НБД Население – пълни данни от 21.11.2018 г. относно майката Л. Д. М.-М., л. 154, том 4 на досъдебното производство; справка НБД Население – пълни данни от 21.11.2018 г. относно сестрата на починалия Д. Л. Л., л. 155, том 4 на досъдебното производство; справка НБД Население – пълни данни от 21.11.2018 г. относно сестрата на починалия В. Л. Н., л. 156, том 4 на досъдебното производство; справка НБД Население – пълни данни от 21.11.2018 г. относно брата на починалия Б. П. М., л. 157, том 4 на досъдебното производство; медицинско становище от стоматолог, снимка и диск, л. 182 – л. 183 от том 2 съдебното дело; писмо с регистрационен № 196000-1462 от 29.07.2019 г. от Директора на Научноизследователски институт по криминалистика към МВР София, л.345 – л. 346, том 2 на съдебното дело; писмо с регистрационен № 196000-1508 от 9.08.2019

г. от Директора на Научноизследователски институт по криминалистика към МВР София, л. 362 – л. 364, том 2 съдебното дело; писмо с изходящ № 22261 от 16.08.2019 г. от /мобилен оператор/, л. 365, том 2 на съдебното дело; писмо с изходящ № 16155 от 15.08.2019 г. от /мобилен оператор/, л. 368, том 2 на съдебното дело.

2. Доказателствените материали допуснати и приобщени по в.н.о.х.д. № 66/2022 г. на Военно-апелативен съд:

- допълнителен разпит на свидетелката Л. А. – л. 79 – л. 89 от съдебното дело, включително показанията ѝ от досъдебното производство дадени пред съдия по реда на чл. 223 НПК, приобщени на основание чл. 281, ал. 1, т. 1 НПК, в частта, в която А. съобщава фактите за това кога подсъдимият извадил ножа от канията, както и за действията на подсъдимия и Л. и тяхната последователност по време на физическия сблъсък между двамата – л. 131 – л. 135 от том 1 на досъдебното производство;

- обяснения на подсъдимия Ж. – л. 111 – л. 117 гръб от съдебното дело;

- справка от /мобилен оператор/, съдържаща данни за клетките, обслужващи /населено място/, кв. /квартал, улица/ № /номер/, ул. /улица/, ж.к. /квартал/, заведение /име/, /улица, №/ – л. 30 – л. 34 от съдебното дело;

- заключението на техническата експертиза, изготвено от вещото лице П. М. – л. 49 – л. 52 от съдебното дело;

- допълнителен разпит на вещите лица от състава на съдебномедицинската експертиза по писмени данни – д-р С., д-р Б. и д-р Х. – л. 107 – л. 110 от съдебното дело;

- заключението на съдебномедицинската експертиза № П-97/21 г., изготвено от д-р Г. по в.н.о.х.д. № 10/2021 г. на Военно-апелативния съд, надлежно прието по в.н.о.х.д. № 66/2022 г. в с.з., проведено на 18.04.2023 г. – л. 111 от съдебното дело;

- писмените доказателства по в.н.о.х.д. № 10/2021 г. на Военно-апелативния съд, надлежно приети по в.н.о.х.д. № 66/2022 г. чрез протичането им в с.з., проведено на 18.04.2023 г. – л. 117 гръб от съдебното дело: справка от /мобилен оператор/, л. 19; справка от /мобилен оператор/, л. 95 от съдебното дело; писмо от ОДМВР Пловдив, отдел „Охранителна полиция“, л. 96; разпечатка от паметта на устройство /марка/, с фабричен номер № /номер/, л. 97; резултат от проверка в лаборатория за проверка на СИ, л. 98; справка ОДМВР Пловдив, РУ Карлово, л. 101; писмо от ОДМВР Пловдив, л. 117; справка от съвместното командване на специалните операции – военно формиране 54 120 – Пловдив, л. 123 от съдебното дело по в.н.о.х.д. № 10/2021 г. на Военно-апелативния съд.

3. Доказателствените материали допуснати и приобщени по н.д. № 917/2023 г. на Върховния касационен съд, III н.о.:

- допълнителен разпит на свидетелката Л. А. – л. 134 – л. 137 от съдебното дело;

- допълнителна съдебномедицинска експертиза, изготвена от д-р М., д-р Н. и д-р Б.;

- писмо с регистрационен номер 3-995/1.12.2023 г. на командира на 68-ма група „Специални сили“ при съвместно командване на специалните операции, Военно формиране 54120, гр. Пловдив – л. 121 от съдебното дело;

- писма с регистрационен номер УРИ 281 000-14/2.01.2024 г. на ОДМВР Пловдив, № 317р -17634/20.12.2023 г., № р-17421/6.12.2023 г. - л. 123 – л. 128 от съдебното дело

4. Въз основа на събраните в хода на проведените първоинстанционно, въззивно и касационно съдебно следствие доказателствени материали, Върховният касационен съд прие за установено, че подсъдимият А. Ж. и свидетелката Л. А. се запознали през 2008 г. а от 2010 г. отношенията им станали интимни. Дватама заживели на семейни начала в жилище, намиращо се в /населено място/, бул. /улица, №/, ет. /етаж/, ап. /номер/. В края на месец ноември 2016 г., между тях възникнал конфликт, след който А. се изнесла от общото жилище и се преместила да живее на квартира в кв. /квартал/ на /населено място/, ул. „улица/ № /номер/, ет. /етаж/, ап. /номер/. Дватама продължили да общуват помежду си и след това. В този период от време свидетелката посещавала Ж. няколко пъти седмично в жилището на бул. /улица, №/, където оставала и да пренощува.

На 23.05.2017 г. Л. А. била назначена на длъжност „Инспектор“ в отдел „Разследване“ към Областна дирекция „Полиция“ на Министерство на вътрешните работи – /населено място/, с месторабота в Районно управление на МВР – /населено място/. Тя имала регистриран профил в социалната мрежа /социална мрежа/. През месец септември 2017 г. свидетелката получила покана за приятелство във /социална мрежа/ от полицейския служител Д. Л., който работел в РУ на МВР – /населено място/, участък - /населено място/. След като приела поканата двамата започнали да си пишат и не след дълго отношенията им станали приятелски и започнали да си споделят преживявания от личния живот. А. разбрала, че колегата й Л. проявява интерес към нея. Не след дълго той я посетил в кабинета й, който се намирал в сградата на РУ на МВР – Карлово. Тя поискала да изяснят отношенията си, както и да разбере какви са намеренията му към нея. Л. й обяснил, че още в първия момент, когато я видял, я харесал. Свидетелката му обяснила, че има сериозна връзка с друг мъж и поради това двамата с него могат да бъдат само колеги. Въпреки това Л. и А. започнали да се виждат често – излизали да пият кафе, водели разговори на различни теми, свидетелката споделяла факти от личния си живот с подсъдимия Ж., а Л. споделял такива за себе си и за връзката си със свидетелката Б., с която живеел на семейни начала.

Приблизително в началото 2018 година подсъдимият се запознал с кореспонденцията на А. в приложението /приложение/, без нейното знание и позволение. От прочетени съобщения в приложението разбрал за срещите й с Л.. Той поискал обяснение от нея за това, а свидетелката го уверила, че отношенията им не били интимни и вече са приключили. За да провери това Ж. се свързал със свидетелката Б. по същото приложение, като й написал, че нейният мъж има връзка с жената, към която той има сериозни намерения.

По това време Б. живеела заедно с Д. Л. в дома му в /населено място/ и споделила за полученото от Ж. съобщение. Л. отрекъл верността на информацията с обяснението, че Ж. е някакъв „тъп военен“, който иска да им развали празниците. Междувременно А. продължила да общува с Л.. Той й споделил, че обмисля да се раздели с приятелката си Б., на което А. се противопоставила, като му заявила, че тя няма да се раздели с подсъдимия Ж..

На неустановена дата през март 2018 г. Л. съобщил на Л. А., че се е разделил с приятелката си Б.. Той убеждавал А. да заживеят заедно, както и, че А. Ж. не е човекът за нея. В този период Л. споделял с майка си – свидетелката Л. Д. М.-М. за връзката си с А. и намеренията си да заживее с нея. Той разказвал на майка си за силните си чувства към Л. А. и за планове си за съвместното им бъдеще; споделял й, че Ж. проявява физическо насилие спрямо А. и тя се страхува от него. При тези разговори Л. казал на майка си за намерението си да се срещне с

подсъдимия и да разговаря с него за отношенията си с А.. Майка му се опитвала да го разубеди и го съветвала да се събере с приятелката си Б., която тя харесвала и считала, че е подходяща за сина ѝ. Л. споделял за отношенията си с А. и с бившата си съпруга - свидетелката Н. Л.. За същите обстоятелства той споделял и със сестра си – свидетелката В. Н..

Срещите между Л. и А. продължили. Той я упреждал, че не предприема действия за преустановяване на отношенията си с подсъдимия; че тя става причина за влошаване на здравословното му състояние. На неустановена дата в този период Л. ѝ съобщил по телефона, че се намира на терасата на дома си в /населено място/ и възнамерява да се простреля със зареденото си служебно оръжие. Свидетелката отказала да отиде при него, но притеснена от заплахата за живота му се обадила на свидетеля Р. Л. (колега и приятел на Л., който знаел за отношенията им) и го помолила да посети Л. в дома му. Л. се обадил по телефона на Л., но той го уверил, че е добре.

По препоръки на личния си лекар – свидетелката К. Г., Л. спазвал хранителна диета, за да избегне влиянието на наднорменото тегло върху здравословното си състояние.

Л. казал на А., че е решил да се срещне с подсъдимия и да му заяви сериозните си намерения към нея, а тя опитала да го разубеди.

На 16.05.2018 г. А. гостувала на подсъдимия Ж. в дома му в /населено място/, бул. /улица, №/. Същата вечер, той разбрал, че тя продължава да води кореспонденция по телефона с Л. и по този повод сериозно се скарали. След този скандал А. взела решение да остане с подсъдимия А. Ж. и да преустанови окончателно контактите си с Д. Л..

На следващия ден – 17.05.2018 г., А. се обадила на Л. по телефона и му казала, че това е краят на отношенията им. По-късно същия ден той я посетил в кабинета ѝ и двамата провели разговор за ситуацията. Л. заявил, че ще се чуе по телефона с подсъдимия и поискал от А. телефонния му номер, но тя отказала да му го даде.

Същият ден Л. се обадил по мобилния телефон на бившата си съпруга – свидетелката Н. Л. и я помолил да намери телефона на подсъдимия. Използвайки служебните си контакти във военното формирование, в което служи, свидетелката Л. намерила мобилния номер на подсъдимия и го предала на бившия си съпруг.

Л. се обадил по телефона на Л. А. и поискал да се видят същия ден на обяд, на бензиностанция в началото на /населено място/ в посока /населено място/. След това, той позвънил на вече известния му номер на подсъдимия, но не успял да се свърже. Ж. върнал обаждането и след като разбрал, че това е Д. Л., затворил телефона. След кратко време подсъдимият се обадил отново на Л.. Докато двамата разговаряли, А. пристигнала на уговорената с Л. среща пред кафенето на бензиностанцията. Тя чула как Л., който бил видимо много ядосан и ходел нервно да му казва, че ще го убие и го нарекъл „педерастче“. Когато телефонният разговор приключил, свидетелката го попитала какво става. В този момент по мобилния телефон на А. позвънил подсъдимият като ѝ казал, че Л. е намерил телефонния му номер и го заплашва. Тя го убедила, че няма нужда да предприема никакви действия спрямо Л. във връзка с отправените от него закани за саморазправа, тъй като тя самата ще реши възникналия проблем. След това Л. обяснил на А. как е открил телефонния номер на подсъдимия, заявил, че му е много ядосан и поради това иска да се срещне с него и да разговарят.

По-късно на 17.05.2018 г. подсъдимият се обадил по телефона на Л. А. с молба след края на работния ден да се видят в апартамента му на бул. /улица, №/ в

/населено място/ и тя се съгласила. Дватама се срещнали, разговаряли спокойно, като подсъдимият казал, че свидетелката трябва да реши с кого от двамата мъже иска да има връзка. А. отговорила, че вече е решила да продължи с него. За да избегне лична среща и разговор с Л., свидетелката А. решила да не ходи на работа на следващия ден – 18.05.2018 г., като му изпратила текстово съобщение, че остава с подсъдимия. В същото съобщение, тя поискала Л. да преустанови комуникацията с нея, на което той отговорил, че това няма да ѝ го прости. Същия ден, той споделил с бившата си съпруга – свидетелката Л., своето разочарование от решението на Л. А. да остане при подсъдимия.

На 18.05.2018 г., вечерта, Л. посетил бившата си приятелка – свидетелката Б. в дома ѝ в /населено място/, където останал да ношува. На 19.05.2018 г. – събота, през деня той бил на работа, а вечерта отново пренощувал в дома на свидетелката Б..

На инкриминираната дата 20.05.2018 г, сутринта Л. излязъл с личния си автомобил, отпътувал за /населено място/, откъдето след известно време потеглил обратно към /населено място/. След това бил в дома на приятелката си Б..

Същият ден, следобед Л. А. се видяла с А. Ж., като пред жилищния блок, в който той живеел му предала набраните преди това от нея черешки. В разговора помежду им подсъдимият я попитал дали е писала на Л., но тя не отговорила. След това свидетелката позвънила по мобилния телефон на Л. и го попитала дали се е обаждал на Ж.. Той отрекъл да му се е обаждал, като заявил, че ще дойде при нея в /населено място/. Тя възразила.

Независимо от това Л. се качил в автомобила си марка /марка/, модел /модел/ с рег. № /рег. №/ и потеглил за /населено място/. След като пристигнал позвънил на А. и ѝ съобщил, че е пред квартирата ѝ в кв. /квартал/. Тя била по това време с баща си и го помолила да си тръгне. Тъй като Л. заявил, че няма да си тръгне и ще я чака, свидетелката го посъветвала да пие кафе, без да уточнява кога ще се видят. Когато прибрала баща си в ж.к. /квартал/ в /населено място/, тя се обадила по мобилния телефон на Л. и му казала да я изчака в заведение /име/ в кв. /квартал/, /населено място/. Тя отишла до заведението с управлението от нея лек автомобил марка /марка/ с рег. /рег. №/. Когато пристигнала, паркирала автомобила си до този на Л., като оставила мобилния си телефон в превозното средство. По време на срещата Л. бил превъзбуден и нервен.

По същото време подсъдимият се намирал в дома си на бул. /улица, №/ в /населено място/, където употребил алкохол – ракия. Той многократно се опитвал да се свърже по мобилния телефон с Л. А., но тя не отговаряла на обажданията му. Тогава решил да повика такси, с което да се придвижи до квартирата ѝ в кв. /квартал/. Когато пристигнал пред квартирата, установил, че тя не е там. Докато чака си купил цигари, започнал да пуши, макар че бил непушач. Продължавал да звъни периодично на мобилния телефон на свидетелката, включително ѝ изпращал текстови съобщения.

Докато подсъдимият чакал пред квартирата на А. срещата между нея и Л. продължавала. Л. бил напрегнат, пушел непрекъснато цигари и ѝ казал, че пие успокоителни лекарства от предишния ден.

Когато свидетелката решила да си тръгне и отишла до автомобила си, взела оттам мобилния си телефон и констатирала, че за времето от 20:51 ч. до 22:18 ч. има няколко пропуснати обаждания от подсъдимия. Л. все още не се бил качил в автомобила си и се намирал близо до А., като направил опит да я прегърне, а тя му казала да се успокои и да се прибира. Докато още били един до друг, около 22:30 ч. подсъдимият звъннал на свидетелката. Това позволило на Л. да чуе разговора им.

Ж. казал на А., че е пиян и поискал тя да отиде да го прибере, тъй като не знаел къде се намира в кв. /квартал/, а искал да се прибере в дома си. Тя го помолила да остане там където е, както и че ще отиде да го намери и прибере.

След това Л. се обадил на подсъдимия по мобилния телефон и в проведеня между тях разговор го нарекъл „нещастник“ и „педерастче“ и му заявил, че ще го намери и претрепе.

А. успяла да намери мястото, на което Ж. я изчаквал. Той се качил в автомобила на предната седалка до водача и свидетелката потеглила в посока дома му. Докато били в автомобила Л. звънял няколкократно на Ж.. Той отговорил на едно от повикванията и тъй като А. достатъчно близко до него чула Л. да крещи, че ще го намери, а подсъдимият отговорил, че е пил и да дойде друг път. Последвало ново позвъняване от Л., на което подсъдимият отново отговорил. А. отново чула крясъци от Л., а подсъдимият отново му казал, че е пил и да дойде друг път. Докато управлявала автомобила, свидетелката казала на подсъдимия да не отговаря на повикванията.

Л. продължил да звъни на подсъдимия. Когато той отговорил, свидетелката чула виковете на Л., който искал да разбере адреса, на който живее Ж.. При едно от следващите му телефонни обаждания той му съобщил адреса си, а Л. му казал, че ще го убие.

По това време А. успяла да се придвижи от кв. /квартал/ , по бул. /улица/, до кръстовището на бул. /улица/ , вдясно, по ул. /улица/“ – и от там до бл. /номер/, на ъгъла с ул. /улица/, където паркирала автомобила.

След това свидетелката се обадила на Л. и го попитала какво иска от подсъдимия. Тя му казала, че Ж. е пиян и неадекватен, а той ѝ отговорил, че това не го интересува и че той също бил неадекватен.

През това време подсъдимият се намирал на предната седалка до шофьора, с облежната назад глава. Той казал на А. да предаде на Л., че сега не може да се бие. След това Ж. извадил от страничната кора на предната дясна врата нож в кожен калъф, негова собственост – сувенир от мисия в /държава/. Свидетелката го попитала защо му е ножа, а той ѝ отговорил, че Л. идва и сега той не може да се бие.

А. се обадила по мобилния телефон на Л. и го предупредила, че подсъдимият има нож и го умолявала да не идва на адреса, но той ѝ заявил, че това не го интересува и, че ще му завре ножа в задника.

След приключване на разговора Л. пристигнал до жилищния блок на подсъдимия. Той влязъл с управлението от него автомобил от ъгъла на бул. /улица/, и се насочил в уличката без изход пред входа на блока на подсъдимия Ж. (ул. /улица/), като преминал с висока скорост покрай паркирания автомобил, в който се намирали подсъдимия и свидетелката.

Л. излязъл от автомобил си и се насочил към автомобила на А.. Виждайки това, свидетелката отворила шофьорската вратата, за да излезе от автомобила и видяла с периферното си зрение как подсъдимият извадил ножа от кожения калъф (кания), в който се намирал. Двамата с подсъдимия тръгнали към Л., който също вървял към тях. А. първа стигнала до Л. и застанала с лице към него. Подсъдимият бил зад нея, в непосредствена близост, като държал ножа с опъната дясна ръка надолу, с острие насочено към земята.

Л. отправил обидни реплики към Ж. в смисъл, че ще завре ножа в задника му и го нарекъл „педерастче“, а подсъдимият му казал да изчезва. През това време А. се намирала между двамата, застанала с гръб към подсъдимия и с лице към Д. Л.. Той замахнал с дясната си ръка и покрай тялото на свидетелката нанесъл удар на

подсъдимия, в областта на челюстта и горната му устна вляво. От удара подсъдимият залитнал и паднал на дясното си коляно, подпирайки се на лявото коляно и лявата лакътна става, като продължавал да държи ножа в дясната си ръка.

След това Ж. се изправил на крака и застанал отново зад Л. А. Л. продължил да замахва срещу него с двете си ръце, като между тях се намирала свидетелката. Подсъдимият също размахвал лявата си ръка, а в дясната – продължавал да държи ножа с насочено острие надолу. В този момент А. била изблъскана от Л. встрани и паднала по гръб с лице към двамата мъже, но при опитите да се изправи, се подхлъзвала от калта на земята. През това време нямала възможност да ги наблюдава.

Л. подсъдимият останали един срещу друг, лице в лице, и в непосредствена близост помежду си. Двамата продължили да замахват с ръце един срещу друг, като подсъдимият държал ножа в дясната си ръка. В опит да се предпази, Л. захванал ножа с дясната си ръка, в резултат на което се наранил. По време на схватката помежду им Ж. нанесъл няколко последователни удара с ножа, който държал в дясната си ръка, които проникнали в тялото на Л.. Нанесените от подсъдимия удари причинили на Л. – наранявания, които проникнали в гръдната кухина, наранявания на горния лоб на левия бял дроб, нараняване на околосърцевата торбичка и засягане на лява камера на сърцето, като тези наранявания били с посока на раневите канали от ляво на дясно; отдолу на горе и отпред назад и били насочени към жизненоважни органи на починалия ; прободно-прорезни наранявания в областта на гръдния кош отпред и в лявата му странична повърхност, без проникване в гръдната кухина; наранявания в областта на тила; наранявания по лявата лакътна става; наранявания по лявата мишница и три порезни рани по трети и четвърти пръст на дясната ръка.

След понесените удари с нож Л. се отдръпнал от подсъдимия, и притискайки гърдите си в областта на сърцето тръгнал в посока юг, към булеварда. Ж. останал неподвижно, продължавайки да държи ножа в дясната си ръка. През това време А. успяла да се изправи и повикала Л. да се върне обратно, като му казала, че ще извика линейка. Той се обърнал и на собствен ход се насочил обратно към двамата. Свидетелката вдигнала телефона си от земята и около 23:20 часа подала сигнал за случилото се на телефон 112. Л. успял да стигне до гаражна врата, намираща се на отсрещната страна на улица /улица/, западно от входа на блока, където седнал. Държал се в областта на сърцето и охкал. Подсъдимият захвърлил ножа на земята и се затичал към него, клекнал и поставил тялото му на коленете си, като го питал къде го е намушкарал, а Л. отговорил, че не знае и го попитал какво е направил. Ж. отговорил, че му бил казал да не идва и че му опропастил живота.

До идването на медицинския екип на Бърза помощ, Ж. и А. се опитали да окажат помощ на починалия, като притискали сърдечната му област с ръце. Свидетелката намерила шише с вода и напръскала Л. по лицето. По това време свидетелят Л. Г., съсед на подсъдимия Ж., се прибирал към дома си и ги забелязал, като предположил, че жертвата има нужда от помощ. Попитал дали може да помогне, а А. му отговорила да се прибира, че е полицаи и че вече е повикала помощ. След пристигане на линейката, подсъдимият и свидетелката помогнали на медицинския екип на ЦСМП за качването на Л. в линейката. Той бил откаран в УМБАЛ /населено място/, където въпреки оказаната медицинска помощ починал на 21.05.2018 г. в 1:00 часа.

Специализираното съдебномедицинско изследване на трупа на починалия Л. установило следните наранявания: прободно-порезни наранявания на гръдния кош отпред и по лявата му странична повърхност, като само рана № 1 прониква в

гърдната кухина, а останалите №№ 2, 3 и 4 са с раневи канали, завършващи в меките тъкани на предната и страничната гърдна стена; порезна рана по лява лакътна става; драскотини по лява мишница; порезни рани по трети и четвърти пръст на дясна ръка.

В резултат на прободно-порезното нараняване на гърдния кош отпред – рана № 1, проникваща в гърдната кухина са установени настъпили наранявания на горния лоб на левия бял дроб, нараняване на околосърцевата торбичка и засягане на лява камера на сърцето с наличие на 200 мл кръв в околосърцевата торбичка; наличие на 2500 мл кръв в лява гърдна половина и 100 мл в дясна гърдна половина; ивичести кръвоизливи по вътрешната сърдечна обвивка – т.нар. „петна на Минаков“; срязване на десния лоб на щитовидната жлеза и на двата гърдно-ключично-сисовидни мускула.

Причината за смъртта на Д. Л. е остра кръвозагуба, настъпила в резултат от прободно-порезното нараняване № 1 в областта на гърдния кош със засягане на левия бял дроб и сърцето. Общата кръвозагуба се дължи на вътрешните кръвоизливи в гърдната кухина (общо 2600 мл) и сърдечна тампонада (200 мл) в резултат на срязване на околосърцевата торбичка и на лява сърдечна камера, нараняване на левия бял дроб, а така и на външното кървене от всички рани. Настъпилата смърт е в пряка причинно-следствена връзка с описаното прободно-порезно нараняване № 1, проникващо в гърдната кухина. Останалите травматични увреждания в областта на гърдния кош, тилната област, лявата лакътна става и лявата мишница не проникват в гърдната кухина или друга телесна такава, не засягат жизненоважни органи и имат слабо отношение към настъпването на смъртта. Всички прободно-порезни наранявания са причинени от действието на предмет с остър връх и едностранен режещ ръб (нож). Посоката и дълбочината на раневите канали на всички прободно-порезни наранявания са измерени по възприета съдебномедицинска секционна техника. Параметрите на употребения за нараняванията нож са дължина на острието 15-19 см., ширина 25-35 мм. Ножът е със сравнително тънък гръб и е заострен.

Нараняванията са причинени със замах и с достатъчна кинетична енергия, като при някои от тях е била необходима по-голяма сила на удара, тъй като е трябвало да преодолее костна структура – ребра, като ножът е изваден почти изцяло от раневия канал и повторно насочен през същата рана, която е разширена.

Близостта на четирите рани на гърдния кош дават основание за извод, че са причинени за кратък период от време, а сходството в посоките на нараняване – и за сходно взаимно разположение на нараняващия и жертвата. Посоката на нараняванията на гърдния кош е отпред – назад, отдолу – нагоре и отляво – надясно.

Порезните рани по пръстите се дължат на захващане на ножа (острия предмет) с ръка с цел предпазване.

Пронизващото нараняване на меките тъкани на тила, е представено с две прободно-порезни рани на тила в близост една до друга и свързани с раневи канали.

При специализираното съдебномедицинско изследване, извършено от вещите лица от допуснатата от ВКС допълнителна експертиза се установява, че от всички наранявания, смъртоносната рана е тази с два раневи канала с обща кожна рана, описана в първоначалната съдебномедицинска експертиза като рана №1; че описаните при починалия линейни охлузвания на лява мишница и предмишница, порезна рана на левия лакет и порезни наранявания на четвърти и пети пръсти на дясната ръка имат характер на защитни, т.е. получени са при опита на жертвата да

се предпази при нападение от остро оръжие; че обикновено такова предпазване се получава, когато жертвата вижда нападателя и е с лице към него; че локализацията на нараняванията в лявата част на главата и предната лява част на гръдния кош, позволява да се определи, че жертвата е била обърната с предната си лява част към нападателя.

Отговорите на допълнителните въпроси към вещите лица позволяват да се установи, че локализацията на раните в областта на гръдния кош, разположени много близко една до друга, сочи на бърза последователност на нанасяне на ударите, включително и на нараняването в тилната област; че от четирите рани в лявата гръдна половина само една е дълбока с два раневи канала с дълбочини 19 и 17 см, а останалите са сравнително плитки, което може да се обясни и със защитното действие на ръцете на пострадалия – за отблъскване на нападателя и опит за посрещане на остро оръжие, при което са получени охлузванията и порезната рана на левия лакет; че описаните обширни кръвонасядания около нараняването в лявата половина на тила и около раневите канали на раната с общ ход и два раневи канала, обозначена като рана № 1, позволява да се установи от съдебномедицинска гледна точка, че това са първите наранявания.

При прегледа на подсъдимия Ж. е установено кръвонасядане по лигавицата на горната устна вляво; кръвонасядане по предната повърхност на лявата лакътна става; охлузване по дясната колянна става; охлузване по лявата колянна става, множество драскотини по гръбната повърхност на втори, трети, четвърти и пети пръсти на дясната ръка; травматичен оток по предната повърхност на дясна колянна става. Описаните травматични увреждания са причинени по механизма на удар или притискане с или върху твърд тъп предмет или неговото тангенциално действие.

При специализираното психиатрично и психологическо изследване е установено, че А. Ж. не страда от психическо заболяване. Психологическият му профил се отличава с доброжелателност, леко изразена, премерена демонстративност, леко дистантен в поддържането на отношения и контакти, с присъщи претенциозност, изразено чувство на съперничество, появяващо се в стремеж за заемане на собствена позиция в групата. Приема мнението на околните критично, а собственото е склонен да го отстоява и защитава с достатъчна категоричност. Може да взема бързи и лесни решения, на базата на собствено мнение, активност, поведенческа мотивираност, Стремежът му към самостоятелност може да е източник на конфликти, склонен е към раздражителност и гневност, особено когато търпи неуспехи или противодействие, с повишена характерна импулсивност или възникваща реакция на възбудимост. Чувствителен е към обиди, със силно развито честолюбие, което често води до настойчиво утвърждаване на интереси и отстояването им с особена енергичност. В темпераментово отношение водеща е флегматичната компонента и в обичайни ситуации в поведението му се наблюдават нейните характеристики. В затруднени и необичайни ситуации в поведението му се наблюдават особеностите на сангвиничната темпераментова компонента. По време на инкриминираното деяние подсъдимият е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си.

Подсъдимият посочил на полицейските служители мястото, на което изхвърлил ножа, който бил иззет при огледа на местопроизшествието. При специализирано криминалистическо изследване било установено, че дръжката на ножа е от грапава гумена материя; общата му дължина е 30,2 см., като острието му е дълго 17 см. и е широко в най-широката си част 3 см. Взетите обтривки от

острието на ножа, дръжката и канията били подходящи за изследване по метода на ДНК. Кръвната група на подсъдимия и на починалия е идентична – 0 (a,b). По острието и дръжката на ножа е установена кръв, която е човешка и може да произхожда от А. Ж. и Д. Л., които са с еднаква определена кръвна група - 0 (a,b).

При химическо изследване на взети проби кръв и урина от трупа на починалия не се установява наличие на етилов алкохол.

При специализирано съдебномедицинско изследване е определена концентрацията на алкохол в кръвта на подсъдимия към момента на деянието – около 23 часа на инкриминираната дата 20.05.2018 г. – около 1,06% промила, което представлява обикновено (просто) алкохолно опиване, което предизвиква психически промени, но те имат само количествен характер, т.е. показват личността в нейната същност, като отстраняват естетичните и етичните задръжки и повлияват на подтиснатите стремежи, желания, опасения, разкривайки личностните характерови особености такива, каквито са в самата сърцевината. При обикновеното алкохолно опиване не настъпва качествена (психотична) промяна на личността.

При специализирано съдебномедицинско изследване е установено, че констатираното при прегледа на подсъдимия кръвонасядане на горната устна вяло е с малки размери, причинено е по механизма на удари/или притискане с или върху твърд тъп предмет и може да се получи с юмручен удар в областта на устата, така и при блъскане, бутане, дърпане. Не е установено, че посочената гнойна фистула и екстракция на коронката на зъба с подлежащ корен са в причинно-следствена връзка с удар в тази област, а се касае за хроничен възпалителен болестен процес на 24 зъб, без да са налице данни от представените образни изследвания, че преди екстракцията на 12.02.2019 г. е било налице счупване на корен на посочения зъб, т.е. не е установено да е причинена травма на този зъб.

Подсъдимият А. Ж. Ж. имал звание младши сержант. Той бил назначен на военна служба в Българската армия на 1.03.2007 г. във военно формирование (в.ф.) /номер/ – /населено място/. Със заповед № ЗЛС-4/20.06.2014 г. бил назначен на длъжността „Командир на второ отделение за специални бойни действия, в първи взвод за специални бойни действия, в първа рота за специални бойни действия“ във в.ф. /номер/ – /населено място/. Завършил е средно образование. По време на службата се проявил като изпълнителен, дисциплиниран и отговорен военнослужещ. Спазвал нормите на войската вежливост. Участвал през 2012 г. в задгранични мисии на Българската армия в /държава/. Награждаван с награди „Награден знак“, „Похвална грамота“ и „Благодарност“. Няма налагани дисциплинарни наказания по време на службата си. С отлична служебна характеристика. Не е женен и не е осъждан.

IV. При оценка на доказателствата

1. За недостатъците в мотивите на въззивния съд

Както и предишните състави на Военно-апелативния съд, така и последният, при постановяване на присъдата си е допуснал съществени процесуални нарушения, които ВКС, упражнявайки правомощията си по чл. 354, ал. 5 НПК, следва да отстрани. Основният порок на присъдата на Военно-апелативния съд, е че мотивите не съдържат цялостен и процесуално издържан анализ на доказателствата, така както изисква чл. 339, ал. 3, вр с чл. 305, ал. 3 НПК:

- практически след подробното изложение на фактите, съдът е пристъпил към смесен доказателствено-правен анализ, в който липсва цялостна и подробна

оценка на доказателствата поотделно и съпоставянето им, така че да е ясно от кои доказателствени източници се извличат основните положения на релевантната фактология;

- същевременно на стр. 27 от мотивите, съответно л. 141 от съдебното дело по в.н.о.х.д. № 66/2022 г. на ВАпС, се приема, че първоинстанционният съд е установил правилно само част от фактите, имащи значение за предмета на доказване, но коя е тази част, съответно какви нови фактически положения приема втората инстанция, не се уточнява;

- най-съществените от гледна точка на деянието доказателствени източници – показанията на А. и обясненията на подсъдимия, са обсъдени най-общо – с констатацията, че са достоверни и това при положение, че по делото свидетелката и подсъдимия са разпитани няколко пъти, както и че фактите, съдържащи се в тези гласни доказателствени средства е следвало внимателно да бъдат съпоставени помежду им, както и със заключенията на съдебномедицинските експертизи и писмените доказателствени средства;

- преди изобщо да е дал оценка на доказателствата и да е изразил аргументирано и логически подредено становище по спорните фактически и доказателствени въпроси, въззивният съд директно се е занимал с правната оценка – дали е налице нападение, от кого, прекъснато ли е нападението и всички останали правни въпроси, свързани с приложението на института на неизбежната отбрана;

- недопустимо съдът е използвал заключението на съдебно-психиатричната и психологическа експертиза на подсъдимия, за да приеме какво е било конкретното емоционално състояние на Ж. по време на деянието; за да дава оценка на това какви са били неговите двигателни активности по време на деянието; за да приеме за установено, че по време на деянието честолюбието на подсъдимия било засегнато (стр. 30, 31 от мотивите, съответно л. 142, 143 от съдебното дело) – в тази част мотивите на ВАпС съдържат предположения и хипотези, които в наказателния процес са недопустими. Особено показателни в това отношение са разсъжденията на съда, отразени на стр. 33 от мотивите, л. 144 от съдебното дело, в които въз основа на заключението и разпита на вещите лица от съдебно-психиатричната и психологическа експертиза (СППЕ) се обсъждат хипотези за моделите на поведение на извършителя и жертвата в конкретната ситуация по делото;

- невярно е посочено на стр. 34 от мотивите, л. 144 гръб от съдебното дело, че двата касационни състава са приели, че Л. е нападнал подсъдимия – видно от решенията на ВКС при предходните две касационни производство в тях са констатирани само процесуални нарушения на въззивния съд и са давани указания само по приложение на процесуалния, но не и на материалния закон;

- за да приеме, че подсъдимият не е изчаквал в автомобила с А. идването на Л., въззивният съд е използвал предположение, превратно тълкуване на доказателствата и е изложил противоречиви и неясни положения – че оставането на подсъдимия в автомобила било въпрос на „индивидуалната му преценка въз основа на създавалата се ситуация“, а според заключението на СППЕ Ж. бил доброжелатен, следователно останал в автомобила да се отпусне и облегне глава на седалката, но не и за да изчака идването на Л. – стр. 37 и л. 39 от мотивите, л. 146 и л. 147 от съдебното дело;

- изцяло на предположение почива приетото в мотивите, че починалият разчитал на физическото си превъзходство над подсъдимия, както и че поради употребата на алкохол Ж. ще е затруднен в отбраната си, независимо че носел нож – стр. 40 от мотивите, л. 147 гръб от съдебното дело. Няма как да се установи на

какво е разчитал починалият Л., защото по обективни причини, той няма как да бъде разпитан;

- генерално оценката на поведението на Л., дадена от ВАпС, не се основава на обективен анализ на доказателствата по делото, а на свободна интерпретация, която е произволна – че срещата и съприкосновението с подсъдимия протекли изцяло според намеренията на Л.; че Л. нанесъл силен удар в лицето на Ж., за да го унизи пред А. и така да демонстрира превъзходството си по всякакъв начин;

- напълно произволно съдът е приел, че подсъдимият е извадил ножа и освободил калъфа „след като лично е възприел пострадалия да се приближава заплашително към него и след като е пристигнал на мястото на инцидента“, защото при фактите е приел нещо различно - че подсъдимият е извадил ножа преди пристигане на Л. – стр. 42 от мотивите, л. 148 гръб от съдебното дело;

- незаконосъобразно ВАпС е приобщил чрез прочитането им показанията на свидетелката А., дадени от нея пред първоинстанционния съд на основание чл. 281, ал. 2 НПК – л. 89 гръб от съдебното дело по в.н.о.х.д. № 66/2022 г. на ВАпС. Основно положение на наказателния процес е, че събраните от първата инстанция доказателства са част от доказателствения материал по делото, който втората инстанция е длъжна да подложи на свой собствен анализ и оценка, ако прецени може да събира нови доказателства и да приема нови фактически положения, но не е необходимо да събира отново всички вече надлежно приобщени доказателства непосредствено или чрез прочитането им. Това нарушение обаче е без правно значение, доколкото не се е отразило на законосъобразния обем на доказателствената съвкупност по делото.

Идентични на посочените по-горе процесуални недостатъци на мотивите на ВАпС са поддържани и от прокурора в протеста и от частните обвинители в депозираните жалби. Така изброените пороци при формиране на вътрешното убеждение на въззивния съдебен състав следва да бъдат отстранени в това производство от ВКС.

2. По доказателствената обезпеченост на постановената от ВКС присъда:

2.1. За отношенията между А. и Ж. – запознанството, общото жилище и автомобил, съвместното съжителство и раздяла, конфликтите, срещите и разговорите помежду им – несъмнени доказателства се съдържат в казано от тях в показанията и обясненията пред първата и втората инстанция. Фактите по тези въпроси са подробно изяснени от въззивната инстанция, по тях няма противоречия в доказателствата, съответно не се налага подробното им обсъждане. Единствено обстоятелството дали подсъдимият е упражнявал физическо или друг вид насилие спрямо А., е било предмет на оспорване от страните. В показанията на свидетелките Н. Л. и Л. М. – М., както и на свидетеля Р. Л. пред първата инстанция, съответно сестра, майка и колега и приятел на починалия, се съдържат производни доказателства – казани им от Л., думи за това, че Ж. биел А., а тя се страхувала от него. В тази част показанията им следва да се приемат за недостоверни, доколкото се опровергават от показанията на самата А., които са източник на първични доказателства, а и имайки предвид казаното от тази свидетелка, че Л. имал склонност да бъде манипулативен – твърдял, че е болен заради нейния отказ да заживее с него, което се оборва от показанията на свидетелката К. Г. – личния лекар на Л., която установява относително доброто здраве на Л.; твърдял пред А.,

че иска да се самоубие, а пред свидетеля Л., непосредствено след това заявил, че е добре. В този смисъл следва да се подходи предпазливо към казаното от Л. пред неговите близки за отношенията между Ж. и А., като се даде приоритет на доказателствените средства, които съдържат първични доказателства.

Относно фактите, свързани с връзката между А. и Л. – запознанството им, развоя и конфликтните точки в отношенията им – доказателства се съдържат освен в показанията на А., но също и в производните по своя характер данни в показанията на майката на Л. – свидетелката Л. М. – М., на която той споделял за намеренията и чувствата си към А.; в производната по своя характер информация в показанията на бившата съпруга на починалия – свидетелката Н. Л., на която също споделял за връзката си с А..

2.2. Съществената част от релевантната фактология засяга събитията, които са се случили непосредствено преди и в деня на инкриминираното деяние. В това отношение значение имат показанията на свидетелката А. и обясненията на подсъдимия – пред първата, втората и касационната инстанция; заключенията на съдебномедицинските експертизи от първата, втората и касационната инстанция; заключенията на съдебно-техническите експертизи от първата и втората инстанция; писмените доказателства и доказателствени средства от първата, втората и касационната инстанция.

Несъмнено установен факт е, че Л. получил телефонния номер на подсъдимия чрез съдействието на своята бивша съпруга – свидетелката Н. Л.. За това съобщава в показанията си пред първия съд Л., а производно този факт се потвърждава от свидетелката А., на която самият Л. съобщил това. В обясненията на подсъдимия пред първата инстанция също се съдържат данни за верността на този факт – л. 481 от съдебното дело по н.о.х.д. № 115/2018 г. на ВС Пловдив.

На 17 май 2018 г. се състоял първият телефонен разговор между Л. и Ж., в който Л. го нарекъл „педерастче“ и му казал, че ще го убие. Данни за този разговор и неговото съдържание се съдържат в обясненията на подсъдимия, които доколкото не се опровергават от други доказателствени източници следва да се приемат за достоверни за този факт. В разпечатките, изготвени от мобилните оператори се съдържат данни, че на 17 май 2018 г. е осъществен телефонен разговор между абонатите, ползвани от Ж. и Л. – протоколи за оглед на веществени доказателства – л. 19 – л. 38 до л. 69 от том 3 на досъдебното производство.

От гледна точка на предмета на обвинението следва да се постави акцент върху са събитията от 20 май 2018 г. – датата, на която е извършено инкриминираното деяние, съответно доказателствените източници, от които се установява хронологията на събитията. Съществени по този кръг доказателствени факти са показанията на свидетелката Л. А. (от досъдебното производство пред съдия по реда на чл. 223 НПК, от първоинстанционното, въззивното и касационното производство), обясненията на подсъдимия (от първоинстанционното и въззивното производство), съответно съпоставката им с писмените доказателства и доказателствени средства и със заключенията на съдебномедицинските и техническите експертизи. Обобщено хронологията е следната:

- на 20.05.2018 г., около 16 часа се състояла кратка среща между подсъдимия и А., на която той изразил съмнение, че тя отново контактува с Л.;
- това дало повод на А. да се обади по телефона на Л. и да го попита дали се е обаждал на Ж., съответно Л. поискал среща с А.;
- след това А. се срещнала с баща си;

- след като изпратила баща си А. се срещнала с Л. в кафене /име/, където говорили за отношенията си; по време на срещата Л. бил емоционално превъзбуден;

- по това време Ж. бил в дома си и консумирал алкохол, което било необичайно за него;

- решил да се срещне с А. и отишъл до квартирата ѝ в кв. /квартал/, но не я намерил там; търсел я по телефона многократно, писал ѝ текстови съобщения, но тя не отговаряла, тъй като по това време била на среща с Л., а телефона си оставила в автомобила; след като се свързали по телефона подсъдимият поискал от А. да го вземе с автомобила от кв. /квартал/ и да го откара до дома му на бул. /улица, №/, тъй като бил консумирал алкохол и не се чувствал добре;

Изброените фактически положения се установяват несъмнено от показанията на А. и подкрепящите ги обяснения на подсъдимия Ж.. Съответно от разпечатките на водените от Ж. телефонни разговори се потвърждава, че на 20.05.2018 г. между 20:51 часа и 22:18 часа са регистрирани няколко неприети изходящи обаждания към телефонния номер на А.. За това, че Ж. е консумирал алкохол несъмнена подкрепа се открива в заключението на съдебномедицинската експертиза, изготвена от д-р Ц. Г. и надлежно прието от въззивния съдебен състав.

2.3. Последователността на събитията след като А. се разделила с Л. и потеглила с автомобила, за да вземе Ж.:

- след като А. се срещнала с Ж. и го качила в автомобила, потеглили към дома му;

- по време на пътуването между 22:46 часа и 23:00 между Л. и Ж. се провели интензивно няколко телефонни разговора, при които Л. обиждал и заплашвал подсъдимия; по време на разговорите Ж. казал адреса, на който живее, съответно Л. ясно заявил, че пристига, а Ж. му казал да не идва, защото е пиян и не може да се бие;

- след разговорите на Л. и Ж., А. позвънила два пъти на Л. – съответно в 23:03 часа и 23:09 часа; по време на разговорите му съобщила, че подсъдимият е въоръжен с нож.

Описаните факти се установяват, както и предходната група обстоятелства, от синхронизираните гласни доказателствени средства – показанията на А. и на Ж., както и от разпечатките на проведените телефонни разговори между тях и Л..

2.4. Последната и най-важна част от релевантната фактология са събитията, непосредствено свързани с физическия сблъсък между Ж. и Л.:

- след като А. и Л. се разделили пред заведението /име/, тя потеглила към кв. /квартал/, взела от там подсъдимия и тръгнали към дома му на бул./улица, №/;

- разстоянието между /име/ и бул. /улица, №/ по маршрут – /име/ по бул. /улица/, в края на булеварда надясно към бул. /улица/ – на кръстовището с бул. /улица/ вдясно до ул. /улица/ и оттам до бл. /номер/ на ъгъла с ул. /улица/, е 1.7 км и при среден, ненатоварен график се изминава за около 5 минути;

- А. и Ж. пристигнали пред бл. /номер/ и останали в автомобила, където разговаряли по телефона с Л. и помежду си; подсъдимият взел от кората на предна дясна врата нож с обща дължина от 30,2 см., с дължина на острието 17 см. и с широчина в най-широката част 3 см; този нож подсъдимият държал обичайно в автомобила; А. му казала, че ножът няма да му трябва, но той отговорил, че е пиян и не може да се бие;

- бързо след приключване на телефонните разговори, последният от които с А. в 23:09 часа и с продължителност 213 секунди, Л. пристигнал пред дома на подсъдимия; той излязъл от автомобила си и се насочил към автомобила на А.;

- почти едновременно с него от автомобила излезли А. и Ж., като тя вървяла пред него; преди да излезе от автомобила подсъдимия извадил ножа от канията и го държал в дясната си ръка, насочен надолу;

- Л. отправил към Ж. обидни и заплашителни думи; когато се приближили един до друг, те застанали лице в лице, а А. била помежду им – с лице към Л. и с гръб към Ж.; Ж. държал ножа в дясната си ръка, насочен надолу;

- Л. нанесъл с дясна си ръка удар в лявата част на лицето на Ж. в областта на горната устна вляво; от удара той паднал на дясното си коляно, като се подпрял на ляво коляно и ляв лакът; след това Ж. се изправил, като продължавал да държи ножа в дясната си ръка;

- двамата продължили да ръкомахат един срещу друг; Ж. размахвал ножа в некоординирани действия; двамата се боричкали, като имало движения с ножа в близост до А., която се опитвала да прекрати схватката;

- когато А. била с лице към Л. той я изтласкал наляво, от което тя паднала по гръб и не могла да стане, поради хлъзгавия терен; в това положение А. не виждала как се развива сблъсъка между Л. и Ж., а подсъдимият няма ясен спомен за поредността на нанесените от него удари с нож по тялото на Л. – усетил само един от ударите, при който ножът „хлътнал“ в тялото на жертвата.

Фактическите положения за съприкосновението между подсъдимия и жертвата се установяват при съвместния анализ и оценка на показанията на А. с обясненията на Ж., съответно при съпоставката им с други доказателствени средства, източник на контролни доказателства. Видно от гласните доказателствени средства Л. е звънял настоятелно на Ж. с искане да се видят, което се потвърждава и от протокола за оглед на веществени доказателства – магнитните носители с информация от мобилните оператора за проведени телефонни разговори от абонатите, притежавани от А., Ж. и Л.. Установява се също, че подсъдимият съобщил на Л. адреса, на който се намирал с А., както и че той пристигнал сравнително бързо на мястото. Според обясненията на подсъдимия пред въззивния съд – л. 113 гръб от съдебното дело по в.н.о.х.д. № 66/2022 г. на ВАпС, Л. пристигнал пред бл. 96 бързо след края на последния разговор, а пред първата инстанция А. заявила, че „много бързо след като А. му каза адреса Л. дойде при нас – за няколко минути дойде – л. 191 от съдебното дело по н.о.х.д. № 115/2018 г. на ВС Пловдив. Видно от данните от мобилния оператор, последният разговор между Л. и А. е бил в 23:09 часа и е бил с продължителност 213 секунди. Съответно в 23:20 часа А. се е обадила на телефон 112, за да съобщи за деянието и да потърси помощ. Съответно според заключението на техническата експертиза – предвижването по маршрута от /име/ до местопрестъплението отнема около 5 минути.

При тази времева рамка, очертана от обективно събраните доказателства, подкрепени и от гласните доказателствени средства, се вижда, че самото съприкосновение между Л. и Ж. се е развило бързо и динамично, каквито са и сведенията на двамата очевидци, отразени при техните разпити.

2.5. За правилното решаване на делото от значение са няколко ключови фактически положения:

- подсъдимият и А. установяват, че между Ж. и Л. е имало боричкане и схватка, при която са нанесени инкриминираните увреждания. Подсъдимият

говори за „сборичкване“, но не и за „търкаляне по земята“ – л. 482 гръб от съдебното дело по н.о.х.д. № 115/2018 на ВС Пловдив. А. свидетелства също за боричкване, ръкомахане и от двамата един срещу друг, размахване на ножа от Ж. в некоординирани действия – л. 190 от съдебното дело по н.о.х.д. № 115/2018 на ВС Пловдив и л. 134 гръб от приобщената част на показанията на свидетелката от том I на досъдебното производство.

- ВКС прие ново фактическо положение, а именно, че Л. е избутал А., при което тя е паднала на земята. Този факт несъмнено се установява от нейните показания – пред първата инстанция е казала: „както се бях обърнала с лице към Д. Л., наляво ме изтласка“ – л. 190 от съдебното дело по н.о.х.д. № 115/2018 г. на ВС Пловдив, а пред ВАпС е споделила: „Д. ме бутна, силно ме избута надясно – неговото дясно“ – т.е. нейно ляво – л. 84 от съдебното дело по в.н.о.х.д. № 66/2022 г. на ВАпС.

- Ж. се е въоръжил предварително с нож, като е очаквал идването на Л.. За този факт несъмнени доказателства се съдържат както в неговите обяснения, така и в последователните показания на А. пред всички инстанции, включително и пред касационната. Нещо повече, излизайки от автомобила той е извадил ножа от канията и така е тръгнал към Л..

- при срещата между двамата Л. е нанесъл удар с дясната си ръка в областта на лицето на Ж.. Този удар не е бил с голяма сила, въпреки казаното от А. и залитането и падането на колене на Ж.. В това отношение от значение са обективните находки, доколкото при съдебномедицинските изследвания на подсъдимия е установено кръвонасядане по лигавицата на горната устна вяло, но не се установява връзка между установената няколко месеца по-късно гнойна фистула и екстракция на коронката на 24-ти зъб с подлежащ корен да са в причинно-следствена връзка с удар в тази област.

- доколкото нито подсъдимият, нито свидетелката А. имат спомен или преки възприятия за поредността на нараняванията върху тялото на Л., то този факт се установява чрез използване на специалните знания, отразени в заключенията на съдебномедицинските експертизи и особено в допълнителното заключение, допуснато и прието в касационното производство.

- установена е причината за смъртта – от всички наранявания, смъртоносна рана е тази с два раневи канала с обща кожна рана, описана в първоначалната съдебномедицинска експертиза като рана №1, за чието нанасяне има единствено спомен подсъдимият, който в обясненията си говори, че усетил т.нар. „хлътване на ножа“ в тялото на жертвата;

- локализацията на раните в областта на гръдния кош, разположени много близко една до друга, сочи на бърза последователност на нанасяне на ударите, включително и на нараняването в тилната област; от четирите рани в лявата гръдна половина само една е дълбока с два раневи канала с дълбочини 19 и 17 см, а останалите са сравнително плитки, което може да се обясни и със защитното действие на ръцете на пострадалия – за отблъскване на нападателя и опит за посрещане на остро оръжие, при което са получени охлузванията и порезната рана на левия лакет; описаните обширни кръвонасядания около нараняването в лявата половина на тила и около раневите канали на раната с общ ход и два раневи канала, обозначена като рана № 1, позволява да се установи от съдебномедицинска гледна точка, че това са първите наранявания;

- дълбочината на раневите канали от 17 и 19 см категорично сочи на получаването им със значителна сила от ръка, държаща нож при действие със замах;

- двата раневи канала са получени при раздвижване на ножа, с вадене, доварване под различни ъгли – разпит на вещите лица от съдебномедицинската експертиза пред въззивния съд – л. 108 от съдебното дело по в.н.о.х.д. № 66/2022 г. на ВАпС;

- при рана № 1 е описано охлузване , което върви наляво и надолу, което добре отговаря да е получено от ограничителя на ножа при дръжката – дръжката на ножа е контактувала с кожата под натиск;

- описаните при починалия линейни охлузвания на лява мишница и предмишница, порезна рана на левия лакет и порезни наранявания на четвърти и пети пръсти на дясната ръка имат характер на защитни, т.е. получени са при опита на жертвата да се предпази при нападение от остро оръжие; обикновено такова предпазване се получава, когато жертвата вижда нападателя и е с лице към него; локализацията на нараняванията в лявата част на главата и предната лява част на гръдния кош, позволява да се определи, че жертвата е била обърната с предната си лява част към нападателя;

- така описания механизъм на нараняванията намира потвърждение и в гласните доказателствени средства – подсъдимият сочи, че при съприкосновението си с Л. двамата са били изправени и лице в лице; А. говори за кратка схватка и бързо развитие на ситуацията, което съответства на експертните изводи за „бърза последователност на нанасяне на ударите“; за бързина на съприкосновението сочи и краткото време между последния телефонен разговор между Л. и А. и нейното обаждане на тел. 112 - събитията са се развили между 23:12 часа и 23:20 часа, според обективните данни, предоставени от телефонните оператори.

- обективно Ж. и А. са пристигнали първи на адреса, на който се намира дома на подсъдимия, продължили са да разговорят с Л. по телефона, знаели са, че той идва към тях и не са се качили в апартамента; междувремето през това време Ж. се е въоръжил с нож – тези факти са несъмнено установени от съвпадащите показания на А., включително при допълнителния ѝ разпит пред ВКС, и обясненията на подсъдимия;

- несъмнено е установено от обясненията на подсъдимия и заключението на съдебномедицинската експертиза, изготвено от д-р Ц. Г., че подсъдимият към момента на деянието е имал алкохол в кръвта около 1,06% промила, което представлява обикновено (просто) алкохолно опиване, предизвикващо психически промени, но те имат само количествен характер, но не водят до качествена промяна на поведение на личността.

V. По приложение на правото

При установената по несъмнен начин фактология на деянието ВКС прие, че подсъдимият Ж. е извършил престъпление по чл. 115 НК, тъй като всички обективни и субективни признаци от престъпния състав са осъществени.

За да постанови съдебния си акт Военно-апелативният съд е приел, че подсъдимият е действал при условията на неизбежна отбрана по чл. 12, ал.1 НК, поради което на основание на основание чл. 334, т. 2 вр. с чл. 336, ал. 1, т. 3 НПК е отменил първоинстанционната осъдителна присъда и го е оправдал по първоначалното обвинение по чл. 115 НК.

Обобщено доводите на втората инстанция се свеждат до това, че: починалият Л. още на 17 май 2018 г., т.е. три дни преди деянието, е започнал нападението срещу подсъдимия, отправяйки вербални обиди и заплахи по телефона; че нападението е продължило на 20 май 2018 г., когато преди деянието Л. отново отправил по телефона заплахи за убийство срещу Ж.; че вербалните заплахи

прераснали във физическа саморазправа при пристигането на Л. на местопрестъплението на 20 май 2018 г., малко след 23 часа; че физическото нападение се изразило в нанасяне на силен юмручен удар в областта на челюстта и горната устна на подсъдимия, избутване на свидетелката А., която се намирала между двамата и продължаването му да налита на бой; че починалият първи е започнал нападението и не го е преустановил до нанасянето от подсъдимия на фаталния удар с нож в сърцето на жертвата – л. 150 и л. 150 гръб от съдебното дело по в.н.о.х.д. № 66/2018 г. на ВАпС.

Същевременно въззивният съд е приел, че не са налице доказателства, които да обосновават извод, че подсъдимият е подготвял нападение срещу Л., въпреки че е извадил ножа от канията и го държал в ръце докато бил в автомобила, защото Л. го нападнал, включително и вербално, както на инкриминираната дата, така и преди това – л. 150 гръб от съдебното дело на ВАпС.

ВКС приема, че въззивната инстанция е интерпретирала превратно фактите по делото, поради което изведените правни съображения за това, че подсъдимият Ж. е действал при условията на неизбежна отбрана са в противоречие с наказателния закон.

Институтът на неизбежната отбрана е изключително подробно разискван в съдебната практика във всички негови възможни аспекти. Основополагащо и със задължителна сила за правоприлагащите органи е Постановление на Пленума на ВС № 12/1973 г. Върховната съдебна инстанция е обобщила съществените елементи на деянието, което е извършено в състояние на неизбежна отбрана – че то отблъсква едно непосредствено противоправно нападение, което не е преустановено или прекратено; че противоправното нападение е налице, когато е започнало увреждането или когато е създадена реална и непосредствена опасност за увреждане на държавни или обществени интереси, личността или законите права на отбраняващия се или на друго, включително техни имуществени или неимуществени права; че трябва да е налице съответствието между нападението и защитата. При наличието на тези предпоставки деянието, извършено при неизбежна отбрана не е общественоопасно, поради което и не е престъпно.

Същевременно, както се приема в Решение № 2 от 13.01.1986 г. по н.д. № 654/85 г., I н.о. на ВС, не може да се позовава на неизбежна отбрана или на превишаване на нейните предели този деец, който предварително се въоръжи и подготви да посрещне нападението на жертвата.

От значение за правната оценка, че подсъдимият Ж. умишлено е умъртвил Д. Л., е комплексната съпоставка на следните фактически положения:

- непосредствено преди деянието подсъдимият и жертвата са провели няколко телефонни разговора, в които е станало ясно, че Л. иска да се срещне с Ж.;
- в един от разговорите подсъдимият сам е съобщил на Л. адреса, на който се намира;
- след като подсъдимият и свидетелката А. са пристигнали на адреса, те са останали в автомобила, знаейки, че Л. идва към тях;
- от естеството на проведените телефонни разговори между Л. и Ж., подсъдимият е предполагал, че може да има физически сблъсък между двамата, поради което се е въоръжил – извадил от кората на автомобила притежаван от него нож, а непосредствено преди излизането си от автомобила е извадил ножа от канията;
- от изявленията на подсъдимия пред свидетелката А., надлежно приобщени по делото, се установява, че той е очаквал нападение от Л. и поради това предварително се е въоръжил;

- ударите с нож, които подсъдимият нанесъл спрямо Л. не били спонтанна реакция на защита, а предварително обмислени от него и в този смисъл преднамерени; в подкрепа на извода за преднамереност на действията на подсъдимия са и неговите и тези на А. няколкократно предупреждения, които те отправили към Л. по телефона да не идва, защото Ж. е въоръжен с нож;

- подсъдимият се е приближил към Л. с нож в дясната ръка и непосредствено след удара в лицето му е последвало боричкане между двамата, при което Ж. за кратко време и със значителна сила нанесъл няколко удара в тялото на жертвата, които били разположени в жизненоважни зони – врата, главата и гръдния кош.

След като подсъдимият е знаел, че Л. иска да се срещне с него, доброволно е приел и се е съгласил на тази среща, той съзнателно се е въоръжил с нож, с който да се „бие“ с жертвата, както няколко пъти е заявил пред А. и в телефонен разговор с Л. – той няколко пъти е споменал, че е пиан и не може да се бие и поради това се е въоръжил с нож.

В този смисъл не може да се приеме, че ударът, който Л. нанесъл в лицето на Ж. е противоправно нападение по смисъла на чл. 12, ал. 1 НК. Това е очаквано от подсъдимия поведение на Л., на което той предварително се е подготвил да реагира, въоръжавайки се с нож. Ж. е нанесъл удари с нож с голяма дължина на острието (17 см), от близко разстояние, в жизненоважни органи на тялото на жертвата, поради което е съзнавал настъпването на съставомерния резултат – смъртта на Л., и се е съгласявал с него. В този смисъл е налице пряк умисъл за убийство. В подкрепа на прекия умисъл за умъртвяване са установените фактически положения за нанасяне на смъртоносното нараняване от подсъдимия – дълбочината на раневите канали от 17 и 19 см категорично сочи на получаването им със значителна сила от ръка, държаща нож при действие със замах; двата раневи канала са получени при раздвижване на ножа, с вадене, докарване под различни ъгли, а следите по кожата от ограничителя на ножа, сочи на силата и натиска, с които е нанесен удара. Силата на ударите, насочеността им към жизненоважни органи от тяло на жертвата, демонстрира, че подсъдимият е съзнавал възможността да причини смърт, с който резултат се съгласявал.

Несъстоятелна е тезата на второинстанционния съд, че нападението на Л. е започнало няколко дни преди деянието с отправените от него заплахи към Ж. по телефона. Константна е съдебната практика, че нападението е непосредствено, когато е започнало увреждането или когато е създадена реална и непосредствена опасност за увреждане на държавни или обществени интереси, личността или законите права на отбраняващия се или на другото. В случая вербалните заплахи и обиди, които Л. отправял към Ж. не са били от естество да създадат реална и непосредствена опасност за личността на подсъдимия.

Несъмнено е по делото, че алкохолното опиване на подсъдимия не му е попречило да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи действията си, същевременно не са налице фактическите признаци за наличие на афект. Състоянието на силно раздразнение подробно и еднозначно е дефинирано от наказателноправната наука и практика. То е определено като силно душевно вълнение, мощен изблик на чувства, емоционален процес, предизвикан от определен дразнител, който протича стремително, бурно и обикновено има характер на краткотрайно избухване, надхвърлящо обичайното раздразнение. От обясненията на подсъдимия, както и показанията на свидетелката А. несъмнено се установява, че душевното и емоционално състояние на Ж. към момента на деянието не се е характеризирало с т.нар. късосъединителна емоционална реакция, поради което не е надхвърляло обичайното емоционално раздразнение –

независимо от заплахите и обидите, които Л. отправял по телефона, а и непосредствено преди деянието.

Неоснователно защитата се позовава на Решение № 123 от 9.08.2018 г. на ВКС по н.д. № 485/2018 г., III н.о., в опита си да обоснове правната си позиция за това, че подсъдимият е действал при условията на неизбежна отбрана. Фактите по цитираното съдебно решение се различават съществено от тези, които са установени по настоящото дело – в казуса, на който се опира защитата се касае за извършител, който спонтанно и без предварително обмисляне е отвърнал на нападението на жертвата; жертвата ясно и демонстративно е минифестирала желанието си за разправа с подсъдимия, заплашвайки го словесно и с оглед наличието на нож в ръка си, безспорно е афиширал намерението си за нападение и нанасяне на телесни увреждания, каквито ден по-рано бил нанесъл на подсъдимия; касационният състав в обсъжданото решение е акцентирал изрично върху недоказаността на твърдението на прокурора, че подсъдимият предварително се подготвил и обмислил целенасочено решение за силов сблъсък с жертвата. В този контекст, както поведението на подсъдимия, така и реакцията на жертвата, са противоположни на установените факти по настоящото дело.

В обобщение ВКС приема, че подсъдимият Ж. обективно е причинил смъртта на Д. Л., като използвал за това нож; подсъдимият предварително е знаел за заплахите и намеренията на жертвата за физически сблъсък и поради това се подготвил и въоръжил с нож; имал е ясно съзнание, че носеният от него нож е средство, което е годно да причини смърт; демонстрирал е явно намерение да използва ножа, както словесно, като предупредил жертвата по телефона за това, а и като извадил ножа от канията и тръгнал към Л. с нож в дясната ръка. При тези правни аргументи, ВКС счете, че Ж. е извършил престъпление по чл. 115 НК, като не са налице фактическите и правни основание на чл. 12, ал. 1 НК, поради което отмени оправдателната присъда на ВАпС и присъда № 13 от 15.10.2019 г. по н.о.х.д. № 115/2018 г. по описа на Военен съд - Пловдив и на основание чл. 354, ал. 5, вр. с чл. 334, т. 2, вр. с чл. 336, ал. 1, т. 2 НПК постанови присъда, с която призна подсъдимия за виновен по първоначално внесеното обвинение за извършено престъпление по чл. 115 НК.

VI. По наказанието

При индивидуализация на наказанието, което подсъдимият Ж. следва да изтърпи, ВКС отчете наличието на многобройни смекчаващи отговорността му обстоятелства. На първо място подсъдимият не е осъждан. На следващо място за него се събраха отличните данни за личността му в професионален план – той бил назначен на военна служба в Българската армия на през 2007 г. във военно формирование (в.ф.) /номер/ – /населено място/; през 2014 г. бил назначен на длъжността „Командир на второ отделение за специални бойни действия, в първи взвод за специални бойни действия, в първа рота за специални бойни действия“ във в.ф. /номер/ – /населено място/; завършил е средно образование; по време на службата се проявил като изпълнителен, дисциплиниран и отговорен военнослужещ, спазвал нормите на войнската вежливост, участвал през 2012 г. в задгранични мисии на Българската армия в /държава/, награждаван с награди „Награден знак“, „Похвална грамота“ и „Благодарност“; няма налагани дисциплинарни наказания по време на службата си; с отлична служебна характеристика.

Същевременно процесуално поведение на подсъдимия е изрядно – съдействал е на органите на разследването, като е посочил на разследващите органи къде е изхвърлил средството на престъплението, оказал е помощ на жертвата до идването на специализираната лекарска помощ, давал е обяснения и има критично отношение към извършеното. Въпреки, че поведението на жертвата от фактическа и правна страна няма принос към резултата, ВКС приема, че действията на Л. в предходните дни и непосредствено преди срещата между двамата са провокирали извършването на деянието, което съдът оцени в насока смекчаване на наказателната отговорност на Ж.. Като смекчаващо обстоятелство ВКС счете и периода от време, изминал от извършване на деянието до постановяване на последната присъда – повече от шест години, за което подсъдимият няма никакъв принос.

Така при липса на отегчаващи отговорността обстоятелства и при наличието на изброените многобройни смекчаващи, ВКС прие, че и най-лекото предвидено в чл. 115 НК наказание от десет години лишаване от свобода е несъразмерно тежко, поради което на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 НК отмери наказание под предвидения минимум в размер на седем години лишаване от свобода. Така определеният срок на лишаване от свобода е справедлив, тъй като съответства на конкретно установената степен на обществена опасност на деянието и дееца и ще способства за постигане на целите на наказанието по чл. 36 НК - да се поправи и превъзпита подсъдимият към спазване законите и добрите нрави; да се въздействува предупредително върху него и да му се отнеме възможността да върши други престъпления; да се въздействува възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото.

Поради наличието на предпоставките на чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „а“ ЗИНЗС, съдът определи първоначален строг режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

На основание чл. 59, ал. 1 НК съдът зачете при изтърпяване на наказанието лишаване от свобода времето, през което подсъдимият е бил задържан с мярка за неотклонение задържане под стража – считано от 21.05.2018 г. до 30.05.2018 г.

VII. По веществените доказателства и разноските:

На основание чл. 53, ал. 1, б. „а“ НК съдът отне в полза на държавата веществените доказателства, които принадлежат на подсъдимия и са послужили за извършване на престъплението - двустранно наточен нож, черен на цвят, с надпис „/надпис/,“ и черна текстилна кания за нож, а останалите веществени доказателства се върнаха на подсъдимия и наследниците на починалия.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК съдът възложи на признатия за виновен подсъдим да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт направените по делото разноски, както следва: по сметка на Военен съд – Пловдив направените по делото разноски в съдебно заседание в размер на 4687,60 лева (четири хиляди шестстотин осемдесет и седем и 0,60) лева, а по сметка на РС „Военна полиция“ – Пловдив направените на досъдебното производство разноски в размер на 2707,83 (две хиляди седемстотин и седем лева и осемдесет и три стотинки) лева; по сметка на Военно-апелативен съд направените във въззивното производство разноски в размер на 1577,49 лева и по сметка на Върховния касационен съд – направените съдебни разноски в размер на 2186 лева, както и по 5 лева за всеки служебно издаден изпълнителен лист.

Така мотивиран и съобразно разпоредбите на чл. 354, ал. 5, изр. 2 във вр. с чл. 334, т. 2 и чл. 336, ал. 1, т. 2 НПК, Върховния касационен съд постанови съдебния си акт.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.